

לפני כחודשיים, בבקורי בקיבוץ, הלכתי לבקר אותך בחדר החולים.

את סבלת מחולי וחולשה. ועם זאת, מתוך הסבל והכאב ראיתי את החיוך והאופטימיות, ושמעתי ממך על תקווה ועל חשיבה חיובית, תכונות שכה אפיינו את דוריס שהכרתי.

אבל אתמול נמסר לי כי המתלה התגברה ולקחה אותך מאתנו.

מותך גרם עצב לאלה המכירים אותך, וגם תקווה שבמותך תגיעי למקום ללא כאב. מקום של שלום ושלווה.

אני זוכר כשהייתי בן 7, עומד על שפת הבריכה, לומד לקפוץ קפיצת ראש - אני זוכר את הפחד מהלא-ידוע, ועם זאת זוכר אותך תומכת בי לקפוץ, ואמנם קפצתי. זה היה רגע מתוק ומשחרר.

אני יודע שהחברות שלך עם אמי היחה חברות משמעותית עבורה ועבורך, מה שנתן הרגשה שאת חלק מהמשפחה.

אז "Dodo" (כפי שאנו הילדים במשפחת פרנק נהגנו לקרוא לך) - אנו נתגעגע אליך ומתפללים שתנוחי על משכבך בשלום.